

åsyftad verkan på förbrytaren, emedan han derefter på en ganska kort tid återbekommit friheten och då vanligen åter börjar sin oloffliga och för samhället högst skadliga handtering, så för att förekomma detta tror jag att böterna böra höjas för första och andra resans förbrytelse, och efter den tredje resan, straffarbete torde böra tillämpas, och föreslår alltså härmed vördsamt: att Kongl. Förordningen af den 21 Maj 1869 § 41 får följande förändrade bestämmelse:

Den, som genom minuthandel eller utskänkning af bränvin, utan att därför i stadgad ordning hafva dertill förvärfvat rättighet, eller som, på sätt i § 3 sägs, mellan flera köpare fördelar bränvin, böte första gången från och med 50 R:dr till och med 100 R:dr, andra gången från 100 R:dr till och med 200 R:dr; den, som tredje gången eller oftare med sådan förbrytelse beträdes, dömes till straffarbete från och med 6 månader till och med 2 år, "förbrytare varde härjemte dömd utgifva" etc. etc.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1873.

Nils Petersson.

N:o 46.

Af Herr Carl Magni: Med förslag till förändrad lydelse af 41 § i Kongl. Förordningen den 21 Maj 1869, angående villkoren för försäljning af bränvin.

Det är tyvärr en alltför allmänt känd sanning, att olofflig försäljning af bränvin utöfvas på mångfaldiga ställen inom vårt land. Jag antager därför

att de flesta inom denna Kammare i någon mån hafva erfarenhet af att detta onda, inom samhällen der det utöfvas, med sina följder åstadkommer förargelse på mångahanda sätt samt demoraliserar befolkningen.

Orsakerna till att så många företaga sig denna olofliga handling äro flera. Den hufvudsakligaste ligger i en naturlig benägenhet att på lätt sätt kunna förtjena penningar, understödd af en falsk åsigt vid val af sättet att erhålla denna förtjenst. En annan orsak, enligt min åsigt, ligger deri, att straffbestämmelserna för dylika förseelser i nu gällande lag äro alltför lindriga, ty, med vetskap om möjligheten att, genom uteblifvande från tingen, först för egen del, och sedan genom viddalande af vittnen, draga långt ut på tiden innan saken blifver utredd, samt derom, att då de sent omsider blifva dömda drabbar dem endast obetydliga böter, ser den samvetslöse deri icke något afskräckande. Såväl under utredningen, som sedan böterna blifvit aftjenade med några dagars vatten och bröd, fortsättes handlingen, till förhindrande hvaraf vederbörandes största nit ingenting kan uträtta.

Jag vill gerna antaga som riktig principen, att genom ett mildt straff för första resan förseelse försöka väcka till besinning af det rätta och återföra den felande till bättring; men då, i trots häremot och i trots mot den bestående samhällsordningen, förbrytelsen förnyas, hvilket, i ett fall sådant som ifrågavarande, icke kan ske utan efter öfverläggning och med berådt mod, så finner jag intet skäl för att fortfarande öfverse och dagtinga med dessa samhälls fiender.

I enlighet med hvad jag här ofvan anført vill jag vördsamt föreslå: att Riksdagen för sin del beslutar, att 41 § i Kongl. Maj:ts nådiga Förordning angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker af den 21 Maj 1869, må erhålla följande förändrade lydelse:

”Den, som genom minuthandel eller utskänkning föryttrar bränvin, utan att i stadgad ordning hafva dertill förvärfvat rättighet, eller som, på sätt i 3 § sägs, emellan flere köpare fördelar bränvin, böte första gången från och med 30 till och med 60 R:dr, andra gången från 120 till och med 240 R:dr. Den, som tredje gången eller oftare med sådan förbrytelse beträdes, dömes till fängelse från och med två månader till och med ett år”, o. s. v. som förut är stadgad.

Stockholm den 27 Januari 1873.

Carl Magni.